

El nom d'Eduardo Zaplana havia sonat amb força durant el darrer any com a successor del president del Govern espanyol, José María Aznar, una vegada aquest havia deixat clar que no es presentaria a la reelecció, el març del 2004. El 2001 va ser l'any d'un ascens i un declivi fulgurant a Madrid: el de Zaplana.

Zaplana, un èstel fugaç a Madrid

Eduardo Zaplana amb Mariano Rajoy i Rafael Arias-Salgado. El president valencià ha intentat, sense èxit, obrir-se camí a la política estatal.

El polític murcià no s'ha pogut consolidar entre la constel·lació de possibles successors d'Aznar. Ara gairebé ningú, tret dels seus aduldors, no aposta per ell en les múltiples travesses per esbrinar el futur resident a la Moncloa si és el PP el que torna a guanyar les eleccions. Les mirades apunten cap a altres dirigents populars, com ara Jaime

Mayor Oreja o Ángel Acebes, que semblen els més ben col·locats en una llarga i intrigant cursa que no ha fet més que començar.

Al seu favor Zaplana tenia dos elements per postular-se com a successor d'Aznar: l'aval dels seus bons resultats electorals a les eleccions valencianes, amb una majoria absoluta rotunda, i el seu enquadrament ideològic en l'ano-

menat "Clan dels Liberals" del PP, del qual també forma part el futur gendre del matrimoni Aznar-Botella, Alejandro Agag. Juntament amb Zaplana i Agag, a aquest selecte club de la política espanyola, que tantes confiances ha despertat en el cap de l'executiu, pertanyen el secretari d'estat de Cooperació Internacional i Iberoamericana, Miguel Ángel Cortés;

El millor aval no partidista d'Eduardo Zaplana a la capital espanyola ha estat l'actual president del Reial Madrid

el cap de gabinet d'Aznar, Carlos Aragonés, o Arturo Moreno, que va ser vicesecretari general del PP durant l'eclosió del cas Naseiro, que va esquitxar l'actual president de la Generalitat Valenciana, o el mateix Salvador Palop, també implicat en aquest cas de finançament irregular del PP.

Els seus mètodes de fer política i la manera d'obtenir quotes de poder han estat els arguments que els "històrics" del PP han utilitzat contra Zaplana per deixar-lo quasi descavalcat de la cursa successòria. El cas Naseiro, que en el cas d'una hipotètica candidatura del mandatari valencià l'oposició reobriria, ha estat sens dubte el seu principal escull. Al PP encara es recorda la terrible referència als diners que li costava la política que el president valencià va etzibar a Palop en una conversa privada. Una altra rèmorra del seu passat són els seus mètodes per arribar al poder. Bona prova n'és l'accés a l'alcaldia de Benidorm, que va aconseguir gràcies a la trànsfuga del PSPV local Maruja Sánchez, que ara té bona part de la seva família en nòmina d'administracions controlades pel PP.

Fonts coneixedores de les interioritats de Moncloa i properes a Aznar indiquen que "un perfil similar al de Zaplana és el que té al cap el president", però alhora fan esment del seu poc pes orgànic a un partit on els que sí tenen un poder intern que els podria fer escapar de l'ombra d'Aznar en el cas de substituir-lo són homes com els vicepresidents primer i segon, Mariano Rajoy –amb poques ganes d'aspirar a un càrrec de més notorietat que l'actual– i Rodrigo Rato –sembla que ja recuperat de les intrigues del cas Gescartera, que malgrat tot continua "viu" a l'Audiència Nacional–, o el ministre de Justícia, Ángel Acebes –d'absoluta confiança d'Aznar–. Als autèntics "pesos pesants" que Zaplana té per davant seu a la carrera successòria se li afegeix la seva "imatge de feblesa i poca consistència ideològica"

i els "punts dèbils" que destacats dirigents del PP li atribueixen.

Del que no s'ha amagat mai Zaplana, encara que no de manera pública, és de la seva intenció de recalcar a Madrid a fer "política nacional". L'estreta concepció de l'estat de les autonomies que tenen la majoria de dirigents populars fa que, com ha passat en els casos de Rajoy o Juan José Lucas, aquests maldin per recalcar en algun ministeri de la capital, interpretant el seu pas pels governs autonòmics com una etapa intermèdia de la seva carrera política. El cas de Zaplana no és diferent. A ningú se li escapa que el president valencià va sospirar en el seu dia per la cartera d'afers exteriors de l'executiu espanyol.

Potser per això el "consol" d'atorgar-li en els propers mesos la presidència del Comitè de les Regions d'Europa, un organisme de caràcter consultiu de la UE que les principals regions i nacionalitats de la Unió, com ara alguns *länder* alemanys, el País Basc o Catalunya, ja no consideren un fòrum adequat per assolir les seves aspiracions de participació a l'Europa de l'euro. L'aparell del PP desaconsella, però, el salt de Zaplana, ni que sigui com a ministre, a la política madrilenya, ja que davant una imminent successió del cap de l'executiu consideren negativa la perspectiva d'afrontar les eleccions autonòmiques de juny del 2003 –nou mesos abans de les generals– sense valors segurs com a caps de cartell, fet que podria dur a mans del PSOE de José Luis Rodríguez Zapatero algun govern popular.

Al 2001 Zaplana ho ha provat gairebé tot per situar-se bé a la graella de sortida de la cursa successòria i "fer-se un nom" a Madrid. El llibre que ell firma, *El acierto de Espana* –plagiant textos del seu fidel Vicente Martínez Pujalte–, no va tenir el ressò polític i mediàtic esperat. Tot i això el president valencià ha intentat crear a la capital espanyola un "lobby mediàtic" a sou

que el promocionés amb vista a la successió d'Aznar. Entre els periodistes que han ajudat Zaplana, prèvia concessió de programes o col·laboracions ben remunerades a Canal 9 en la majoria dels casos, destaquen Carlos Dávila, columnista d'*ABC*, tertulià de RNE i presentador d'*El Tercer Grado* de TVE; Isabel San Sebastián, presentadora d'*El primer café* d'Antena 3 TV i columnista d'*El Mundo*; Pilar Ferrer, José Antonio Sánchez i Julián Lago, columnistes de *La Razón*.

El millor aval no polític, o si més no, no partidista, de Zaplana a la capital ha estat el del milionari constructor que presideix el Reial Madrid, Florentino Pérez, de qui va sorprendre la presència en una conferència del president valencià al Club Siglo XXI. Entre els polítics valencians amb influència al PP estatal, Zaplana només compta amb dos incondicionals, l'abrandat Pujalte i el vicepresident del Congrés dels Diputats, Francisco Camps. Ni el portaveu del PP al Senat, que a més és responsable de política autonòmica del partit, Esteban González Pons, ni el secretari d'estat de Comerç i Turisme, Juan Costa –molt vinculat al president de la Diputació de Castelló, Carlos Fabra– es compten entre els seus fidels.

Així les coses, i tot i que la successió d'Aznar es discutirà aquest cap de setmana al congrés del PP gràcies a les esmenes presentades pel ministre de Foment, Francisco Álvarez Cascos; el nom del delfí no se sabrà fins al final però ningú no dubta ja que Zaplana ha perdut pistonada en la carrera successòria. Ara les apostes més fermes són d'Acebes i la de l'exministre de l'Interior i actual cap de l'oposició al Parlament basc Jaime Mayor Oreja, un polític amb molta projecció a l'estat espanyol i que té guanyat el respecte de les diferents famílies del PP alhora que ningú dubta de la seva absoluta fidelitat a l'actual president espanyol.

Ferran Casas